

دوماهنامه علمی - پژوهشی
د ۹، ش ۴ (پیاپی ۴۶)، مهر و آبان ۱۳۹۷، صص ۲۲۷-۲۵۲

محدودیت‌های حضور خیشومی [n] در پایانه ریشه فعل

ساده پس از افزودن وند گذشته در زبان فارسی:

نظریه بهینگی

عالیه کرد زعفرانلو کامبوزیا*^۱، شبینم کابینی^۲، اردشیر ملکی مقدم^۳

۱. دانشیار گروه زبان‌شناسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران
۲. دانش‌آموخته کارشناسی ارشد زبان‌شناسی همگانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران
۳. دانشور زبان‌شناسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

پذیرش: ۹۶/۶/۱

دریافت: ۹۶/۲/۶

چکیده

هدف از این مقاله، بررسی ریشه فعل‌های ساده زبان فارسی مختوم به خیشومی تیغه‌ای [n] است و پرداختن به اینکه با افزودن وند گذشته چه نوع محدودیت‌هایی بر خوشه پایانه هجای $C_0VC_1C_2$ اعمال می‌شود؛ به عبارت دیگر، در ریشه فعل‌های مختوم به خیشومی [n] با افزودن وند گذشته، چه محدودیت‌های واج‌آرایی بر خوشه پایانی صورت می‌پذیرد. به منظور پاسخ‌گویی به این پرسش، از میان ۳۹۷ ریشه فعلی بدون تکرار و بدون پسوند سببی‌ساز، ۲۲ ریشه فعل، اعم از یک، دو و سه هجایی، با ساخت هجای پایانی از نوع $CVn+d$ بررسی شدند. محدودیت‌های به‌دست‌آمده عبارت‌اند از: ۱. خوشه‌هایی که عضو اول آن خیشومی تیغه‌ای [n] باشد با هسته‌های دارای مشخصه [+افراشته] محدودیت تولید دارند؛ به عبارت دیگر، واژه‌های افراشته نمی‌توانند هسته هجایی واقع‌شوند که خوشه پایانه آن از [nd] تشکیل شده باشد؛ ۲. خوشه‌هایی که عضو اول آن خیشومی لثوی [n] باشد با هسته‌های دارای مشخصه [-افراشته] محدودیت تولید ندارند؛ ۳. قاعده «مانع» (blocking) از تولید برون‌دادهای مشابه صورت‌های موجود در زبان جلوگیری می‌کند. ۴. اصل سلسله‌مراتب رسایی در همه صورت‌های فعلی ستاک گذشته رعایت شده است.

واژه‌های کلیدی: زبان فارسی، نظریه بهینگی، محدودیت‌های واج‌آرایی، وند گذشته، ریشه فعل، خیشومی تیغه‌ای [n].

۱. مقدمه

یافتن رابطه قاعده‌مند بین ریشه فعل یا ستاک حال و ستاک گذشته در فعل‌های ساده زبان فارسی هنوز بحث‌برانگیز است. به دلیل کشف نشدن قواعد واج‌شناختی موجود در تبدیل ریشه به ستاک گذشته، در بیشتر موارد، ستاک حال و ستاک گذشته دو واژه مستقل و بدون ارتباط با یکدیگر معرفی می‌شوند. در برخی صورت‌ها، استثناهایی در تبدیل ریشه یا ستاک حال به گذشته بیان شده است و در برخی موارد نیز تکواژهای زمان گذشته تا پنج عدد معرفی شده‌اند، بدون اینکه بافت مشخصی برای هریک از آن‌ها توصیف شود. از آنجایی که وند گذشته /-d/ و شناسایی بافت تکواژگونه‌ها یا صورت‌های آوایی مختلف آن [-d, -t, -id, ɒd, -a/est] در زبان فارسی نوعی فرایند واژ-واجی^۱ در مرز تکواژها محسوب می‌شود، نگارندگان بر آن شدند تا این پژوهش را، هم از دیدگاه واجی و هم از دیدگاه صرفی به صورت هم‌زمانی بررسی کنند. تغییرات در هجای پایانی ریشه فعل‌های ساده زبان فارسی، پس از افزودن وند گذشته، زمانی دیده می‌شود که خوشه پایانی تشکیل شود و شکل‌گیری خوشه محدودیت‌هایی دارد؛ به عبارت دیگر، بررسی خوشه‌های پایانی فعل با هجای $C_0VC_1C_2$ فارسی با هریک از واکه‌های شش‌گانه محدودیت‌هایی را به نمایش می‌گذارد؛ از این رو، قبل از بررسی فعل‌های ساده فارسی لازم است محدودیت‌های حاکم بر شکل‌گیری خوشه‌های همخوانی در هجای $C_0VC_1C_2$ واژگان فارسی شناسایی شود تا بتوان محدودیت‌های توزیعی همخوان‌ها در این نوع هجا را تحلیل کرد. از آنجا که بررسی محدودیت همه همخوان‌های بررسی‌شده، در این مقاله مختصر نمی‌گنجد، تنها به ریشه‌هایی از فعل‌های ساده در این تحقیق توجه شده است که به خیشومی تیغه‌ای [n] ختم شده‌اند؛ بنابراین، پرسش اصلی این پژوهش عبارت است از اینکه: در ریشه فعل‌های ساده مختوم به خیشومی تیغه‌ای [n] با افزودن وند گذشته، چه نوع محدودیت‌های واج‌آرایی بر خوشه پایانی ستاک اعمال می‌شود؟ فرضیه پژوهش: به لحاظ واج‌آرایی خوشه‌های پایانی دارای خیشومی تیغه‌ای، همراه با واکه‌های افراشته در هسته ریشه، محدودیت تولید دارند؛ اما با واکه‌های غیرافراشته محدودیت تولید ندارند. این محدودیت‌ها در نظریه بهینگی به صورت هم‌زمانی تحلیل خواهند شد.

۲. پیشینه تحقیق

اگرچه در تمامی کتاب‌های دستور موجود در زبان فارسی، از جمله باطنی (۱۳۴۸)، ناتل خانلری (۱۳۶۶)، ابوالقاسمی (۱۳۷۵)، مشکوة‌الدینی (۱۳۸۷) کم‌وبیش موضوعات مرتبط با فعل گذشته دیده می‌شود، این نوع تحقیقات بیشتر نگاه دستورنویسان را نشان می‌دهد. از طرفی، تحقیقات زبان‌شناختی صورت‌گرفته و مطالعات واژ- واجی در مورد سناک گذشته فعل‌های فارسی در چارچوب نظریه‌های جدید اندک است. از آنجا که این تحقیق در مورد واج‌آرایی فعل‌های فارسی در نظریه بهینگی انجام شده است، در ادامه، برخی از آثار پژوهشگران در زمینه واج‌آرایی زبان فارسی و همچنین نظریه بهینگی در فعل‌های فارسی به‌عنوان پیشینه معرفی می‌شوند:

۲-۱. ذوالفقاری‌سریش (۲۰۰۴)

پژوهشگر در پایان‌نامه خود حضور همخوان‌های فارسی در کلمات یک‌هجایی دارای خوشه پایانی را بررسی می‌کند. وی در قالب داده‌های جمع‌آوری‌شده، نوع همخوان‌های موجود در جایگاه اول و دوم خوشه هجای $C_0VC_1C_2$ را با توجه به واکه‌های شش‌گانه زبان فارسی نشان می‌دهد. نتایج تحقیق وی نشان می‌دهد که: ۱. بسامد حضور واکه‌های $[a, e, o]$ در هسته این نوع ساخت هجا به مراتب بیشتر از واکه‌های $[i, u, \emptyset]$ است؛ ۲. اصل سلسله‌مراتب رسایی در هجای $C_0VC_1C_2$ با هسته‌های $[i, u, \emptyset]$ رعایت می‌شود، ولی در مورد واکه‌های $[a, e, o]$ الزاماً این‌گونه نیست؛ ۳. اگر دو همخوان موجود در خوشه پایانی پس از واکه‌های $[i, u, \emptyset]$ مشخصه [- رسا] داشته باشند، پیش‌بینی می‌شود که مشخصه [- واک] نیز خواهند داشت؛ اما پس از واکه‌های $[a, e, o]$ این قابلیت پیش‌بینی وجود ندارد. از آنجا که این پایان‌نامه حضور همخوان‌ها در خوشه پایانی هجای $C_0VC_1C_2$ در کلمات یک‌هجایی زبان فارسی را بررسی کرده است، در این تحقیق برای مقایسه با خوشه‌های پایانی فعل‌های ساده فارسی استفاده شده و به‌عنوان پیشینه معرفی می‌شود.

۲-۲. کامبوزیا و هادیان (۱۳۸۸)

محققان در مقاله خود درباره «طبقات طبیعی در واکه‌های زبان فارسی»، برای تأیید وجود دو

نوع طبقه طبیعی در واکه‌ها، واج‌آرایی هجای $C_0VC_1C_2$ را به لحاظ تأثیر هسته هجا در گزینش همخوان‌های پایانه بررسی کرده و با ۱۱ دلیل، نشان داده‌اند که هرگاه در هسته هجا، یکی از واکه‌های [d, u, i] وجود داشته باشد، آرایش همخوان‌های پایانه متفاوت از نوع هجایی است که در هسته آن یکی از واکه‌های کوتاه [a, e, o] باشد. این نوشتار با مورد توجه قراردادن هسته هجا و تأثیر آن بر انتخاب اعضای خوشه پایانه در واژگان زبان فارسی نوشته شده است.

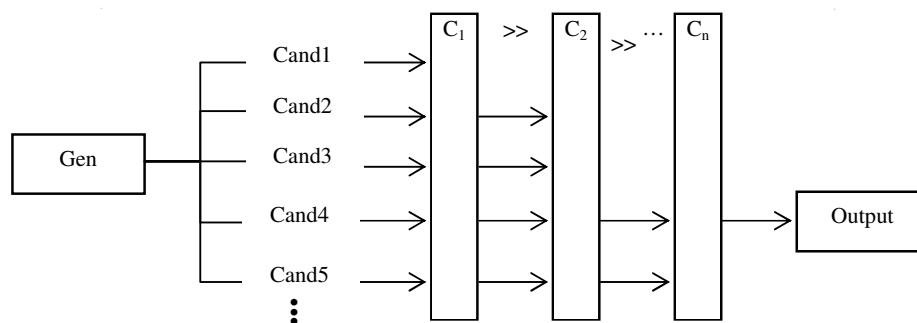
۲-۳. کرم‌پور و هم‌پژوهان (۱۳۹۰)

پژوهشگران در این مقاله چگونگی رابطه بین ستاک ماضی و ستاک مضارع را در چارچوب نظریه بهینگی تحلیل کرده‌اند. در این پژوهش محدودیت‌های حاکم بر ستاک ماضی تعدادی از افعال بی‌قاعده زبان فارسی معرفی و تبیین می‌شود. محققان در نهایت به این نتیجه می‌رسند که خلاف رویکرد اشتقاقی، که بر پایه درون‌داد و قواعد غیرطبیعی است، در نظریه بهینگی با استفاده از دو محدودیت، که ناظر بر آرایش واج‌ها در روساخت ستاک ماضی است، می‌توان این رابطه را بهتر تبیین کرد.

۲-۴. کامبوزیا و هم‌پژوهان (۱۳۹۱)

پژوهشگران در این مقاله کوشیده‌اند با اتکا به اصول و قواعد واج‌آرایی زبان فارسی و در چارچوب نظریه بهینگی، ستاک گذشته برخی از افعال به‌ظاهر بی‌قاعده زبان فارسی را بررسی کنند. برای این منظور، ستاک گذشته ۳۶ فعل ساده فارسی را که از نظر صوری با فعل‌های باقاعده متفاوت‌اند و هجای پایانی آن‌ها از نوع $C_0V:C_1C_2$ است، از نظر ساخت هجایی و واج‌آرایی بررسی می‌کنند. برخی از نتایج این پژوهش عبارت‌اند از: ۱. ساخت هجایی ستاک‌های گذشته بررسی شده، با محدودیت‌های واج‌آرایی حاکم بر واژه‌های غیرفعل زبان فارسی منطبق است؛ ۲. در واج‌آرایی ساخت هجای CV:CC در زبان فارسی، رابطه همبستگی میان هسته و همخوان‌های خوشه پایانی وجود دارد؛ ۳. در ۳۶ ستاک بررسی شده، اصل سلسله‌مراتب‌رسانی رعایت شده است.

در نوشته پیش‌رو با استفاده از قواعد واج‌آرایی زبان فارسی در چارچوب بهینگی، ریشه

شکل ۲: نمودار جعبه‌ای انگاره بهینگی
 Fig. 2. Mapping of input to output in OT

زایشگر^۷ و گزینه‌ها^۸: زایشگر یک رابطه ریاضی یک به چند است؛ به طوری که یک درون-داد را به تعدادی گزینه می‌نگارد. وظیفه زایشگر ایجاد ارتباط بین درون‌داد و برون‌داد است؛ بدین صورت که از یک درون‌داد دریافتی خاص، تعدادی گزینه برون‌داد رقیب را زایش یا تولید می‌کند. به لحاظ نظری، تعداد گزینه‌ها می‌تواند بی‌نهایت باشد (McCarthy, 2002: 8-10).

ارزیاب^۹: ارزیاب یک تابع ریاضی چند به یک است که با استفاده از محدودیت‌های نشاننداری و پایایی، گزینه‌های دستگاه زایشگر را به یک برون‌داد می‌نگارد. در واقع پس از زایش گزینه‌های رقیب توسط زایشگر، کار به ارزیاب سپرده می‌شود تا از بین آن‌ها گزینه بهینه را که برون‌داد واقعی است، برگزیند.

محدودیت‌ها^{۱۰}: نظریه بهینگی بر یک مفهوم ساده از تعامل محدودیت‌ها بنا شده است. طبق این نظریه، دستور جهانی (UG) از مجموعه‌ای از محدودیت‌های نقض‌پذیر همگانی متشکل است که دستور زبان‌های خاص را می‌سازند (Prince & Smolensky, 2004: 2-3). در این نظریه، محدودیت‌ها در تعارض با یکدیگرند و دستور زبان خاص، به این تعارض‌ها خاتمه می‌دهد. تمام زبان‌ها در مجموعه محدودیت‌های همگانی سهیم هستند و تفاوت‌شان در نحوه رتبه‌بندی این محدودیت‌هاست. در این نظریه، محدودیت‌ها به طور کلی دو گونه‌اند: محدودیت نشاننداری^{۱۱} و محدودیت پایایی^{۱۲} یا وفاداری.

محدودیت نشان‌داری: وظیفه این محدودیت ارزیابی و نظارت بر خوش‌ساختی گزینه‌های برون‌داد است.

محدودیت پایایی: این محدودیت ضامن نوعی همانندی بین برون‌داد و درون‌داد است و از ایجاد فاصله ساختاری زیاد بین آن دو جلوگیری می‌کند (بیجن‌خان، ۱۳۸۸: ۳۳).

۴. روش تحقیق

در این مقاله، از میان ۳۹۷ ریشه فعلی که براساس طباطبایی (۱۳۷۶) تنظیم شده، ۲۲ ریشه فعل، اعم از یک، دو و سه هجایی، با ساخت هجای پایانی از نوع $CVn+d$ ، به تفکیک هسته هجا و همخوان پایانی ریشه، باتوجه به قواعد و محدودیت‌های حاکم بر واج‌آرایی زبان فارسی، در جدول‌هایی براساس مشخصه‌های واجی همخوان‌های ریشه و ستاک گذشته، ساختمان و تعداد هجای ریشه ارایه و سپس در چارچوب نظریه بهینگی پرنس^{۱۳} و اسمولنسکی^{۱۴} (۱۹۹۳) تحلیل شده‌اند. ریشه‌هایی که پس از افزودن وند گذشته $/-d/$ براساس محدودیت‌های نشان‌داری و پایایی تغییر یافته‌اند، از جنبه‌های مختلف ازجمله: الف) محدودیت‌های واج‌آرایی؛ ب) رعایت اصل توالی رسایی؛ ج) تبعیت از قاعده مانع؛ د) تأثیر هسته هجا بر همخوان‌های خوشه پایانه؛ و ه) فرایندهای واژ - واجی شامل: «کوتاه‌شدگی واکه، همگونی در مشخصه واک، حذف و جایگزینی همخوان‌ها» در مرز دو تک‌واژ، با رسم تابلوهای بهینگی به صورت هم‌زمانی توصیف و تحلیل خواهند شد. از مجموع ۲۲ ریشه به- دست آمده دو ستاک «تن» و «یون» مصدر جعلی به‌شمار می‌روند؛ زیرا «تن» به‌عنوان اسم در فرهنگ واژگان زبان فارسی به‌کار می‌رود و «یون» نیز در زبان فارسی و ام‌واژه محسوب می‌شود. به‌طور کلی مصادر جعلی، با تک‌واژگونه گذشته $[-id]$ به‌کار می‌روند. از این رو، تحلیل دو ریشه نام‌برده از داده‌های مورد بررسی، حذف می‌شود.

۵. ارائه و تحلیل داده‌ها

قبل از تحلیل داده‌ها، اصل توالی رسایی^{۱۵} و قاعده مانع^{۱۶} که در تغییرات واجی ریشه فعل پس از افزودن وند گذشته، نقش قابل توجهی داشته‌اند، معرفی می‌شوند:

مترادف‌های مطلق جلوگیری می‌کند (ینسن، ۱۹۹۰: ۹۳)؛ مثلاً: به‌لحاظ واج‌آرایی تولید ستاک گذشته [cond] → /#con +d#/ از ریشه «کن [con]» مجاز است؛ اما برون‌داد «کُند» [cond] به‌معنای «آهسته» در واژگان زبان فارسی از پیش وجود دارد و در مدخل‌های فرهنگ آن به‌عنوان صفت یا قید دیده می‌شود؛ از این‌رو، واژه «کُند» نمی‌تواند برون‌داد بهینه در مورد ستاک گذشته برای ریشه [con] به‌شمار رود و قاعده مانع از تولید چنین برون‌دادی جلوگیری می‌کند؛ به‌عبارت دیگر، زبان از ساخت مجدد واژه‌های هم‌آوا که موجب ابهام معنایی می‌شوند، جلوگیری می‌کند.

۳-۵. محدودیت‌های اعمال‌شده بر خوشه پایانی ریشه‌های مختوم به خیشومی لثوی [n] در ستاک گذشته

در زبان فارسی سره، در واژه‌های بسیط، خوشه همخوانی فقط در انتهای واژه قرار دارد (کامبوزیا و هادیان، ۱۳۸۸؛ کامبوزیا و هم‌پژوهان، ۱۳۹۱). همچنین، طبق تحقیقات انجام‌شده در زبان فارسی، دو گروه واکه‌های [ɒ, ɪ, u] و [a, e, o] به‌لحاظ واج‌آرایی دو طبقه طبیعی^{۲۲} مجزا را تشکیل می‌دهند (کامبوزیا و هادیان، ۱۳۸۸؛ کامبوزیا و ذوالفقاری سریش، ۲۰۰۶). در ادامه، داده‌ها ارائه خواهند شد که در قالب جدول ۱ براساس ۲۲ ریشه فعل ساده مختوم به خیشومی لثوی [n] همراه با نوع هسته، آغاز، تعداد و نوع هجا آمده‌اند؛ سپس با افزودن وند گذشته، فرایندهای شکل‌گیری ستاک گذشته مربوط به هریک از ریشه ساده فعل‌های زبان فارسی، براساس محدودیت‌های نشان‌داری و پایایی در قالب تابلوهای بهیگی تحلیل خواهند شد.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
 رتال جامع علوم انسانی

جدول ۱: ویژگی‌های ریشه‌های افعال ساده مختوم به خیشومی لثوی [n] در زبان فارسی

Table 1. Features of Persian simple verbs ended in nasal coronal [n]

ردیف	صورت نوشتاری مصدر	صورت آوایی مصدر	تعداد هجا	نوع واژه هسته‌های ریشه	ریشه (ستاک حال)	ستاک گذشته	نوع هجای پایانی ریشه (ستاک حال)	تعداد هجای ستاک گذشته	تعداد هجای ستاک گذشته	همخوانی پایانی ریشه	تغییرات ریشه به ستاک گذشته
۱	آکندن	[?a.can.'dan]	۳	[a]	آکن [?b.'can]	آکند [?b.'cand]	بسته CVC	۲	۲	n	1 (پسوند گذشته)
۲	افکندن	[?af.can.'dan]	۳	[a]	افکن [?af.'can]	افکند [?af.'cand]	بسته CVC	۲	۲	n	1 (پسوند گذشته)
۳	پراکندن	[pa.ra.kan.'dan]	۴	[a]	پراکن [pa.r b.'can]	پراکند [pa.r b.'cand]	بسته CVC	۳	۳	n	1 (پسوند گذشته)
۴	خواندن	[xan.'dan]	۲	[b]	خوان [x b n]	خواند [x b nd]	بسته CVC	۱	۱	n	1 (پسوند گذشته)
۵	راندن	[ran.'dan]	۲	[b]	ران [r b n]	راند [r b nd]	بسته CVC	۱	۱	n	1 (پسوند گذشته)
۶	کندن	[can.'dan]	۲	[a]	کن ['can]	کند ['cand]	بسته CVC	۱	۱	n	1 (پسوند گذشته)
۷	ماندن	[ma:n.'dan]	۲	[b]	مان ['m b n]	ماند ['m b nd]	بسته CVC	۱	۱	n	1 (پسوند گذشته)
۸	تندین	[ta.ni.'dan]	۳	[a]	تن [tan]	تند [ta.'nid]	بسته CVC	۱	۲	n	2 (1 درج پسوند گذشته)
۹	یونیدن	[jo.ni.'dan]	۳	[o]	یون [jon]	یونید [jo.'nid]	بسته CVC	۱	۲	n	2 (1 درج پسوند گذشته)
۱۰	آفریدن	[?a.fa.ri.'dan]	۴	[i]	آفرین [?b.fa.'rin]	آفرید [?b.fa.'rid]	بسته CVC	۳	۳	n	1 (محدودیت 2) پسوند گذشته

ردیف	صورت نوشتاری مصدر	صورت آوایی مصدر	تعداد هجا	واکه هسته هجای ریشه	ریشه (ستاک حال)	ستاک گذشته	نوع هجای پایانی ریشه (ستاک حال)	تعداد هجای ستاک گذشته	تعداد هجای ستاک ریشه	همخوان پایانی ریشه	تغییرات ریشه به ستاک گذشته
۱۱	چیدن	[ʧi.'dan]	۲	[i]	چین ['ʧin]	چید ['ʧid]	بسته CVC	۱	۱	n	1) محدودیت 2) پسوند گذشته
۱۲	دیدن	[di.'dan]	۲	[i]	بین ['bin]	دید ['did]	بسته CVC	۱	۱	n	1) b → d 2) محدودیت n
۱۳	ریدن	[ri.'dan]	۲	[i]	رین ['rin]	رید ['rid]	بسته CVC	۱	۱	n	1) محدودیت 2) پسوند گذشته
۱۴	زدن	[za.'dan]	۲	[a]	زن ['zan]	زد ['zad]	بسته CVC	۱	۱	n	1) محدودیت 2) پسوند گذشته
۱۵	سدن	[se.ta.'dan]	۳	[ɒ]	ستان [se.'tɒn]	ستد 1.[se.'tad] 2.[se.'tod]	بسته CVC	۲	۲	n	1) a → a 2) a → o 3) محدودیت n
۱۶	کردن	[car.'dan]	۲	[o]	کن ['con]	کرد ['card]	بسته CVC	۱	۱	n	1) o → a 2) n → r 3) پسوند گذشته
۱۷	گزیدن	[ʒo.'zi.'dan]	۳	[i]	گزین [ʒo.'zin]	گزید [ʒo.'zid]	بسته CVC	۲	۲	n	1) محدودیت 2) پسوند گذشته
۱۸	شکستن	[ʃe.'cas.'tan]	۳	[a]	شکن [ʃe.'can]	شکست [ʃe.'cast]	بسته CVC	۲	۲	n	n → s1 2) پسوند گذشته
۱۹	نشستن	[ne.'fas.'tan]	۳	[i]	نشین [ne.'ʃin]	نشست [ne.'ʃast]	بسته CVC	۲	۲	n	1) i → a 2) n → s 3) پسوند گذشته
۲۰	توانستن	[ta.va.nes.'tan]	۴	[ɒ]	توان [ta.'vɒn]	توانست [ta.vɒ.'nest]	بسته CVC	۲	۳	n	1) پسوند گذشته

ردیف	صورت نوشتاری مصدر	صورت آوایی مصدر	تعداد هجا	واکه هسته هجای ریشه	ریشه (ستاک حال)	ستاک گذشته	نوع هجای پایانی ریشه (ستاک حال)	تعداد هجای ریشه	تعداد هجای ستاک گذشته	تعداد آغاز پایانی ریشه	همخوان تغییرات به ستاک گذشته
۲۱	دانستن	[da.nes.'tan]	۳	[ɒ]	دان [d ɒ n]	دانست [d ɒ .'nest]	بسته CVC	۱	۲	d	n
۲۲	مانستن	[ma.nes.'tan]	3	[ɒ]	مان [m ɒ n]	مانست [m ɒ .'nest]	بسته CVC	۱	۲	m	n

در جدول ۱ به ترتیب صورت نوشتاری مصدر، آوانویسی و هجابندی مصدر، تعداد هجای مصدر، نوع واکه هسته هجای پایانی ریشه، آوانویسی ریشه همراه با صورت نوشتاری آن، آوانویسی و هجابندی ستاک گذشته و شکل نوشتاری آن، نوع هجای پایانی ریشه، تعداد هجای ریشه، تعداد هجای ستاک گذشته، همخوان آغازین هجای پایانی ریشه، همخوان پایانی هجای پایانی ریشه آمده است. همچنین، برخی تغییرات واجی صورت گرفته در تبدیل درون‌داد به برون‌داد پس از افزودن وند گذشته در اثر محدودیت‌های اعمال شده بر خوشه‌های ستاک گذشته به اختصار نوشته شده است. مقایسه هجاهای درون‌داد و برون‌داد نشان می‌دهد که در برخی موارد افزایش تعداد هجا رخ داده است.

۵-۳-۱. ریشه‌های فعل «آکن، افکن، پراکن، کن، خوان، ران، مان، ستان»^{۳۳}

در هشت ریشه یک، دو و سه هجایی زیربخش ۵-۳-۱ هجای پایانی ریشه CVn است. با افزودن پسوند گذشته، بدون اینکه تغییری در صورت ریشه حاصل شود، خوشه همخوانی [nd] در پایان ستاک گذشته تشکیل می‌شود و هجای پایانی [CVnd] شکل می‌گیرد. بررسی دقیق‌تر ریشه‌های یادشده نشان می‌دهد که در هسته هجای پایانی همه آن‌ها واکه‌های افتاده [ɒ, a]، که رساترین واکه‌ها هستند، مشاهده می‌شوند. از این رو، محدودیتی در شکل‌گیری خوشه [nd] در پایان ستاک گذشته دیده نمی‌شود. در کلمات غیر فعل فارسی نیز با هسته افتاده خوشه [nd] مشاهده می‌شود؛ مانند «پند، گند، وند، بلند». از این رو پیش‌بینی می‌شود در صورت‌های فعل و ستاک گذشته امکان شکل‌گیری این خوشه در پایان فعل وجود داشته

باشد. هرگاه در هسته هجای $C_0V:C_1C_2$ یکی از واکه‌های [d, i, u] واقع شده باشد، فقط بعد از واکه پسون افتاده [ɒ]، خیشومی تیغه‌ای [n] به‌عنوان عضو اول خوشه پایانه در واژگان غیرفعل زبان فارسی دیده می‌شود؛ مانند: «بانگ، دانگ، شانزده». (کامبوزیا و هادیان، ۱۳۸۸: ۱۲۸؛ ذوالفقاری‌سروش، ۲۰۰۴: ۳۲). طبق معیار پیش‌بینی‌پذیری ینسن (2004:117) انتظار می‌رود علاوه بر صورت‌های غیرفعلی، درخصوص فعل‌های فارسی نیز خوشه همخوانی با حضور خیشومی تیغه‌ای به‌عنوان عضو اول در ستاک گذشته با هسته پسون و افتاده [ɒ] مجاز باشد. برطبق این معیار در یک تحلیل واجی، اگر در ساخت «اسم» بتوان یک فرایند یا محدودیت را دید، در ساخت «صفت، قید و فعل» نیز در همان زبان می‌توان وجود آن فرایند یا محدودیت را پیش‌بینی کرد. بررسی‌های انجام‌شده نشان می‌دهد که محدودیت کاربرد خیشومی تیغه‌ای به‌عنوان عضو اول خوشه همخوانی با واکه‌های افراشته‌نه‌تنها در واژه‌های غیرفعل مانند اسم و صفت دیده می‌شود، در فعل‌های ساده فارسی نیز این محدودیت اعمال می‌شود.

۵-۳-۲. ریشه‌های فعل «آفرین، چین، گزین، رین، بین» و «زن، ستان»

چنان‌که داده‌های جدول ۱ نشان می‌دهند، ریشه‌هایی که واکه پشین و افراشته [i] در هجای پایانی دارند، با محدودیت تشکیل خوشه [nd] مواجه‌اند. از آنجاکه حضور وند گذشته در ستاک ضروری است و حذف آن موجب از دست دادن اطلاعات تصریفی می‌شود، خیشومی [n] از این خوشه حذف می‌شود؛ بنابراین، ستاک گذشته چهار ریشه نخست به‌صورت «آفرید، چید، گزید، رید» تولید می‌شود. ریشه «بین» نیز مانند چهار ستاک یادشده عمل کرده و به‌صورت «بید» تولید می‌شود؛ اما به‌دلیل وجود واژه فارسی «بید» در مدخل واژگان فرهنگ‌های زبان فارسی به‌عنوان یک اسم (نام درخت)، قاعده مانع از تولید چنین برون‌دادی جلوگیری می‌کند. وقتی وند گذشته و واکه هسته ستاک (به‌دلیل وجود واژه‌هایی مانند: «بید، باد، بود، بد) قابل تغییر نباشند، ضرورتاً آغاز هدف تغییر قرار می‌گیرد و انسدادی واک‌دار دولبی با انسدادی واک‌دار تیغه‌ای جایگزین می‌شود.

تولید ستاک گذشته [zand] برای ریشه فعل «زن» مجاز است؛ زیرا خوشه [nd] با هسته افتاده و پشین [a] در واژگان غیرفعل فارسی، مانند «قند، چند، آوند» مشاهده می‌شود؛ اما

برون‌داد^{۲۴} [zand] یکی از مدخل‌های فرهنگ زبان فارسی با معانی متنوع است. از این رو، نمی‌تواند برون‌داد بهینه در مورد ستاک گذشته به‌شمار رود و قاعده مانع از تولید چنین برون‌دادی جلوگیری می‌کند. گزینه نهایی در خصوص این ریشه، همانند ریشه‌های مذکور، با حذف خیشومی [n] از خوشه [nd] تولید می‌شود. ریشه دوهجایی «ستان» پس از افزودن وند گذشته به صورت‌های «ستاند» و «ستد» نیز تولید شده است که اولی با افزودن وند گذشته، بدون تغییر در ریشه تولید شده و دومی با حذف خیشومی [n] و کوتاه‌شدگی واکه افتاده و پسین [ɐ] و تبدیل آن به [a] یا [o] همراه است. یکی از دلایل حذف [n] در این ستاک و کوتاه‌شدگی واکه، کاربرد فراوان این ستاک در اشعار شاعران و رعایت وزن شعری است. دلیل دوم برای حذف [n] در چنین ستاکی، شباهت پایان واژه به وند سببی است که به شکل [-ɐ nd] دیده می‌شوند و در ستاک‌های گذشته با ساخت بیش از یک هجا به‌کار می‌رود. ریشه «آفرین»، دارای هجای پایانی CVn با هسته پیشین افراشته [i] است که با افزودن پسوند گذشته، خوشه تشکیل شده و ستاک گذشته «آفریند» شکل می‌گیرد. در واژه‌های غیرفعلی، حضور خوشه [nd] پس از واکه‌های افراشته، محدودیت تولید دارد؛ به عبارت دیگر، در واژه‌های غیرفعلی زبان فارسی نمی‌توان واژه‌ای یافت که به توالی [-ind] ختم شده باشد؛ از این رو، پیش‌بینی می‌شود در خصوص فعل‌ها نیز این محدودیت تولید رعایت شده باشد. در چنین شرایطی یا خیشومی تیغه‌ای [n] حذف می‌شود، یا این خیشومی به صدایی دیگر تبدیل خواهد شد که در ستاک گذشته «آفرید» فرایند حذف عمل کرده است. از آنجا که ریشه «آفرین» سه‌هجایی است، افزودن تک‌واژگونه گذشته [-id] موجب افزایش تعداد هجاهای ستاک گذشته به چهار هجا می‌شود و زبان تا حد امکان از افزایش تعداد هجا در ریشه‌های بیش از دو هجا جلوگیری می‌کند. محدودیت‌های شکل‌گیری ستاک گذشته «آفرید» به صورت زیر رتبه‌بندی می‌شوند:

محدودیت اول ONSET: این محدودیت نشان‌داری، هجا را به داشتن آغاز در برون‌داد ملزم می‌کند و در زبان فارسی کاملاً رعایت شده و محدودیتی بالامرته محسوب می‌شود. این محدودیت در همان ابتدا، ساخت‌های بدون آغاز را جریمه و از دور رقابت به دلیل تخطی مهلك حذف می‌کند.

محدودیت دوم [+nasal] & C₁ = [+high] : V : C₁C₂ : *C₀V: این محدودیت نشان-

داری بیان می‌کند خوشه [nd] بعد از واکه‌های افراشته [i, u] شکل نمی‌گیرد. اگر عضو دوم خوشه یعنی C₂ حذف شود، بخشی از اطلاعات تصریفی ستاک از بین می‌رود؛ از این‌رو، همخوان C₁ حذف می‌شود؛ مثلاً ریشه «گزین» [fo.'zin] پس از افزودن وند گذشته به شکل «گزیند» [fo.'zind] دیده می‌شود؛ به طوری که پس از واکه افراشته و پیشین [i] خوشه [nd] محدودیت تولید دارد. اگر همخوان دوم یعنی انسدادی [d] حذف شود، اطلاعات تصریفی مربوط به ستاک گذشته حذف خواهد شد؛ از این‌رو همخوان اول یعنی خیشومی تیغه‌ای [n] هدف حذف قرار خواهد گرفت تا ساخت هجایی مجاز در زبان تولید شود.

محدودیت سوم DEP-IO: محدودیت پایایی ضددرج، مانع درج در برون‌داد می‌شود، در فعل «آفرید»، به دلیل درج همزه آغازین این محدودیت نقض شده است. در زبان فارسی درج آغازنه موجب ترمیم هجا در برون‌داد تلقی می‌شود. تخطی در جایگاه آغازنه به مراتب سنگین‌تر از تخطی در جایگاه پایانه به‌شمار می‌رود؛ از این‌رو، این محدودیت رتبه بالاتری نسبت به محدودیت MAX-IO خواهد داشت.

محدودیت چهارم MAX-IO: محدودیت پایایی ضدحذف، مانع هرگونه حذف در برون‌داد می‌شود. در فعل «آفرید»، به دلیل حذف همخوان خیشومی لثوی [ɲ]، این محدودیت نقض شده است.

رتبه‌بندی محدودیت‌های شکل‌گیری ستاک گذشته «آفرید» به صورت زیر است:

ONSET >> *C₀V:C₁C₂ : V: [+high] & C₁ = [+nasal] >> DEP-IO >>
MAX-IO

تابلو ۱ نشان می‌دهد که گزینه d با ارضای چهار محدودیت ذکر شده و کمترین میزان تخطی نسبت به گزینه‌های رقیب به‌عنوان گزینه بهینه انتخاب شده است. تابلو ۱ محدودیت‌های بهینگی بالا را ترسیم می‌کند:

تابلو ۱: برون‌داد ستاک گذشته «آفرید» [ʔɒfərid] از درون‌داد ریشه «آفرین» /ɒfərin/

Tableau1. Past stem output [ʔɒfərid] from the root /ɒfərin/

Input: /#ɒ.fa.rin+d#/	ONSET	*C ₀ V:C ₁ C ₂ V: [+high] & C ₁ : [nas]	DEP-IO	MAX-IO
a) ɒ.fa.rind	*!	*		
b) ʔɒ.fa.rind		*!	*	
c) ɒ.fa.rid	*!			*
⇒d) ʔɒ.fa.rid			*	*

۳-۳-۵. ریشه‌های فعل «شکن، نشین»

در ریشه «نشین»، هجای پایانی کلمه CVC و هسته آن واکه پیشین افراشته [i] است. با افزودن پسوند گذشته، خوشه تشکیل شده و ستاک گذشته [neʃind] شکل می‌گیرد. طبق آنچه برای جدول ۱ گفته شد، در زبان فارسی در واژه‌های غیرفعلی، حضور خوشه [nd] پس از واکه‌های افراشته، محدودیت دارد. پیش‌بینی می‌شود درخصوص فعل‌ها نیز چنین باشد که از دو حالت خارج نیست؛ یا باید خیشومی [n] حذف شود یا به صدایی دیگر تبدیل شود، که در کلمه «نشین»، خیشومی لثوی [n] به سایشی لثوی [s] تبدیل شده است. همخوان سایشی در جایگاه C₁ حضور دارد و به دنبالش وند گذشته [-d] قرار می‌گیرد. طبق تحقیقات انجام‌شده توسط کامبوزیا و ذوالفقاری سریش (۲۰۰۶) و کامبوزیا و هادیان (۱۳۸۸) در کلمات غیرفعل، اگر هردو همخوان خوشه همخوانی مشخصه گرفته [ر-سا] داشته باشند و هسته هجا یکی از واکه‌های کشیده [ɒ, i, u] باشد؛ پیش‌بینی می‌شود هردو همخوان گرفته، بی‌واک خواهند بود و کاربرد همخوان‌های گرفته واکدار در چنین بافتی محدودیت دارند. با توجه به این نکته، چنین ویژگی در فعل‌های ساده فارسی بررسی و مشاهده شد که این محدودیت در فعل‌های فارسی به مراتب شدیدتر از صورت‌های غیرفعلی اعمال می‌شود؛ به طوری که با هر شش واکه فارسی در هسته هجای C₀VC₁C₂ هردو همخوان گرفته خوشه، باید در مشخصه [واکه] منفی باشند؛ از این‌رو خوشه سایشی و انسدادی پایانی مشخصه بیواک را برای هردو عضو خوشه نشان می‌دهد: [st] → [sd] → /nd/ هرچند خوشه [st] بعد از واکه افراشته مجاز محسوب می‌شود؛ مانند: «بیست، نیست» در میان غیرفعل‌ها و

«زیست» در میان فعل‌ها، محدودیت‌هایی نیز در کاربرد آن‌ها دیده می‌شود که دربارهٔ ستاک گذشته «نشیست» [neʃist] می‌توان گفت که با هستهٔ پیشین افراشته [i] و خوشهٔ [st]، آغازۀ C₀ نمی‌تواند سایشی تیغه‌ای کامی بی‌واک [ʃ] باشد؛ به عبارت دیگر، اگر هرسه همخوان هجای C₀V:C₁C₂ [+تیغه‌ای] باشند، آغازه یا باید واکدار باشد، مثل: «زیست [zist]»، یا باید [+رسا] باشد، مانند: «نیست [nist]»، و یا آغازۀ غیرتیغه‌ای باشد؛ مانند: «بیست [bist]»؛ ولی سایشی تیغه‌ای [ʃ] این ویژگی‌ها را ندارد. از آنجا که هرسه همخوان گرفتهٔ هجا در جایگاه‌های مشابه (تیغه‌ای) با واکهٔ افراشته به‌کار نمی‌روند، واکهٔ افراشتهٔ هستهٔ هجا به واکهٔ افتاده و پیشین [a] تبدیل می‌شود که قدرت رسایی بیشتری دارد و خوشه‌های متنوع‌تری می‌توانند با آن به‌کار روند. محدودیت‌های موجود در شکل‌گیری ستاک گذشتهٔ «نشست» به-ترتیب زیر است:

محدودیت اول SSP.

محدودیت دوم C₀V:C₁C₂: V: [+high] & C₁ = [+nasal]*: محدودیت نشان‌داری است که بیان می‌کند حضور خوشهٔ [nd] پس از واکه‌های افراشته مجاز نیست.

محدودیت سوم: V:(:)AGREE [voice]: بعد از همهٔ واکه‌ها در ستاک گذشته، اگر خوشهٔ همخوانی قرار گیرد، و اگر هردو همخوان مشخصهٔ [-رسا] داشته باشند، هردو در مشخصهٔ [-واک] مشترک هستند.

محدودیت چهارم C₀V:C₁C₂, C₀C₁C₂ = [+cor, -voice]*: محدودیت نشان‌داری است که بیان می‌کند سه همخوان C₀, C₁ و C₂ با مشخصه‌های [-واک، + تیغه‌ای] با هستهٔ پیشین افراشته [i] محدودیت حضور دارند. از این رو، شاهد تغییر واکهٔ افراشتهٔ پیشین به افتادهٔ پیشین (i → a) هستیم. در اینجا دلیل تغییر واکه، رسایی بیشتر واکهٔ افتادهٔ پیشین و امکان کاربرد خوشه‌های متنوع‌تر با واکه‌های رساتر تحلیل می‌شود؛ به طوری که از بین ۲۲۵ نوع خوشهٔ موجود در زبان فارسی، بعد از واکهٔ افتادهٔ پیشین [a] ۱۳۸ نوع خوشه به‌کار می‌رود؛ درحالی که بعد از واکهٔ پیشین افراشتهٔ [i] فقط دو نوع خوشه دیده می‌شود و در کاربرد این خوشه‌ها نیز محدودیت‌های شدیدی در انتخاب آغازه اعمال می‌شود.

محدودیت پنجم IDENT [high]: محدودیت پایایی مشخصهٔ افراشته. واحدهای واجی متناظر درون‌داد و برون‌داد باید به‌لحاظ مشخصهٔ افراشته یکسان باشند. این محدودیت

گزینه‌هایی را که در آن‌ها واکهٔ افراشتهٔ پیشین [i] به واکهٔ افتادهٔ پیشین [a] تبدیل می‌شود دوبار جریمه می‌کند؛ زیرا واکهٔ [i] در دو درجه از افراستگی تغییر کرده است.

محدودیت ششم [IDENT F [manner]]: محدودیت پایایی مشخصهٔ نحوهٔ تولید واحدهای واجی متناظر درون‌داد و برون‌داد باید به‌لحاظ مشخصهٔ نحوهٔ تولید یکسان باشند. در ستاک گذشتهٔ «نشست»، همخوان خیشومی رسای [n] به همخوان سایشی گرفتهٔ [s] تبدیل می‌شود؛ از این رو جریمه می‌شود. از آنجا که این محدودیت خاص زبان فارسی است، رتبهٔ بالاتری نسبت به محدودیت همگونی در مشخصهٔ واک دارد.

محدودیت هفتم: [IDENT [voice]]: محدودیت پایایی مشخصهٔ واک. بر اساس این محدودیت هر واحد واجی متناظر درون‌داد و برون‌داد باید به‌لحاظ مشخصهٔ واک یکسان باشند. در ستاک گذشتهٔ «نشست» این محدودیت دوبار نقض می‌شود؛ یکبار در $n \rightarrow s$ و بار دیگر در $d \rightarrow t$ ، چون در هر دو فرایند، همخوان واک‌دار به همخوان بی‌واک تبدیل می‌شود. محدودیت‌های طبیعی‌تر مانند «همگونی در مشخصهٔ واک» در بیشتر زبان‌ها رایج است؛ از این رو در تابلو ۲ رتبهٔ کمتری خواهند داشت.

رتبه‌بندی محدودیت‌ها به‌صورت زیر است:

SSP >> *V: nd, V[+high] >> AGREE [voice] >> *C₀V:C₁C₂, C₀C₁C₂= [+cor, -voice] >> IDENT [high] >> IDENT F [manner] >> IDENT [voice]

تابلو ۲ محدودیت‌های بالا را برای ستاک گذشتهٔ «نشست» به‌صورت زیر ترسیم می‌کند:

تابلو ۲: برون‌داد ستاک گذشتهٔ «نشست» [ne[äst]] از درون‌داد ریشهٔ «نشین» [ne[ɪn]

Tableau2. Past stem output [ne[äst]] from the root /ne[ɪn]/

Input: /#ne[ɪn +d#]/	SSP	*C ₀ V:C ₁ C ₂ : V: [+high] & C ₁ = [+nasal]	AGREE [VOICE]	*C ₀ V:C ₁ C ₂ C ₀ C ₁ C ₂ = [+cor, -v]	IDENT [high]	IDENT [manner]	IDENT [voice]
a) ne.fɪnd		*!					
b) ne.fɪnt		*!	*				*
c) ne.fɪasd			*!		**	*	*
⊙ d) ne.fɪast					**	*	**
e) ne.fɪst				*!		*	**

چنان که تابلو ۲ نشان می‌دهد، گزینه d با ارضای محدودیت‌های بالامرتبه و کمترین میزان تخطی نسبت به گزینه‌های رقیب به‌عنوان برون‌داد بهینه انتخاب شده است.

۵-۳-۴. ریشه فعل «کن [con]»

ریشه [con] با درون‌داد CVn، با افزودن وند گذشته [-d] به‌صورت هجای $C_0V:C_1C_2$ ؛ [cond]، با رعایت اصل توالی رسایی تولید می‌شود که صورتی خوش‌ساخت در زبان فارسی به‌شمار می‌رود و با ساخت هجایی فعل‌های فارسی نیز هم‌خوان است؛ اما در فرهنگ زبان فارسی واژه دیگری با تلفظ [cond] به مفهوم «آهسته» دیده می‌شود؛ از این رو، در ساخت ستاک گذشته، قاعده مانع از تولید واژه «کند» [cond] جلوگیری می‌کند. به این ترتیب گزینه‌های «گرد»^{۲۰}، «کند»^{۲۶} و «کرت» [cord]، [cart] و [cand]، تحت عملکرد قاعده مانع از دور رقابت خارج می‌شوند و رقابت بین گزینه‌های دیگر ادامه می‌یابد. گزینه "b" به‌صورت [cont]، محدودیت همگونی در مشخصه [واک] بین دو عضو خوشه پایانه را نقض می‌کند؛ به‌عبارت دیگر، تمام افعال فارسی که خوشه پایانی در ستاک گذشته دارند، در مشخصه واک همگونی دارند؛ از این رو گزینه "b" نیز از ادامه رقابت بازمی‌ماند و تنها برون‌داد [card] با نقض سه محدودیت؛ IDENT [back]، IDENT [high] و IDENT [manner] که از محدودیت‌های پایین‌مرتبه پایایی هستند، گزینه بهینه به‌شمار می‌رود.

محدودیت‌های موجود در شکل‌گیری ستاک گذشته «گرد» به‌ترتیب زیر است:

محدودیت اول: اصل توالی رسایی SSP:

محدودیت دوم: عملکرد قاعده مانع Blocking:

محدودیت سوم: همگونی در مشخصه واک AGREE [voice]: محدودیت نشان‌داری همگونی واحدهای واجی موجود در خوشه پایانه هجا در مشخصه واک. واحدهای واجی خوشه همخوانی باید در مشخصه واک یکسان باشند.

محدودیت چهارم IDENT [high]: محدودیت پایایی مشخصه افراشته. یک واکه باید به‌لحاظ مشخصه «افراشته» در درون‌داد و برون‌داد یکسان باشد. این محدودیت گزینه‌هایی را که در آن‌ها واکه میانی [o] به واکه افتاده [a] تبدیل شده است را یکبار جریمه می‌کند.

محدودیت پنجم IDENT [back]: محدودیت پایایی مشخصه پسین. یک واکه باید

به لحاظ مشخصه «پسین» درون‌داد و برون‌داد یکسان باشند. این محدودیت گزینه‌هایی که در آن‌ها واکهٔ پسین [o] به واکهٔ پیشین [a] تبدیل می‌شود را یک‌بار جریمه می‌کند.

محدودیت ششم IDENT [manner]: محدودیت پایایی مشخصه نحوهٔ تولید. یک همخوان باید به لحاظ مشخصه نحوهٔ تولید در درون‌داد و برون‌داد یکسان باشد. خیشومی تیغه‌ای [n] که یک همخوان انسدادی با مشخصه [–پیوسته] است به همخوان تکریری [r] با مشخصه [+پیوسته] تبدیل می‌شود؛ از این رو، ناقض این محدودیت است.

محدودیت هفتم: IDENT F [voice]: محدودیت پایایی مشخصه واک. براساس این محدودیت هر واحد واجی باید به لحاظ مشخصه واک در درون‌داد و برون‌داد یکسان باشد. در گزینه‌های b و d، انسدادی تیغه‌ای [-d] به جفت بی‌واک [-t] تبدیل شده‌است و محدودیت مذکور را نقض کرده است.

رتبه‌بندی محدودیت‌های شکل‌گیری ستاک گذشته «گرد» به صورت زیر است:

SSP >> Blocking >> AGREE [voice] >> IDENT [high] >> IDENT [back] >> IDENT [manner] >> IDENT [voice]

تابلو ۳. برون‌داد ستاک گذشته کرد [card] از درون‌داد ریشه کن [con]

Tableau 3. Past stem output [card] from the root /con/

Input: /#con +d#	SSP	Blocking	AGREE [voice]	IDENT [high]	IDENT [back]	IDENT [manner]	IDENT [voice]
a) cond		*!					
b) cont			*!				*
c) card				*	*	*	
d) cart		*!	*	*	*	*	*
e) cand		*!		*	*		
f) cord		*!				*	

تابلو ۳ نشان می‌دهد گزینهٔ c با ارضای محدودیت‌های بالامرته و کمترین میزان تخطی نسبت به گزینه‌های رقیب به عنوان برون‌داد بهینه انتخاب شده است.

ستاک گذشته به‌لحاظ واج‌آرایی مجاز است؛ ولی به‌دلیل شباهت با صورت‌های از پیش ساخته‌شده یا شباهت با پسوند سببی‌ساز، قاعدهٔ مانع از شکل‌گیری آن جلوگیری می‌کند. از این رو، زبان فارسی از تک‌واژگونهٔ گذشته [est-] که صورتی کم‌کاربرد است، استفاده می‌کند و شباهت همخوان‌های ستاک را نیز به حداقل می‌رساند. این تک‌واژگونه موجب شکسته‌شدن زنجیرهٔ قبلی می‌شود و هجابندی مطلوب‌تری در این ستاک‌ها به‌وجود می‌آورد.

۶. نتیجه

خیشومی لثوی [n] به‌عنوان عضو نخست خوشهٔ پایانی هجای $C_0V:C_1C_2$ پس از افزودن وند [-d] در ستاک گذشته، در خوشهٔ پایانهٔ با هستهٔ پیشین افراشته [i] در ستاک‌های گذشته «آفرید، رید، دید، گزید، چید» محدودیت حضور دارد و از این‌رو از خوشهٔ پایانهٔ هجا حذف می‌شود. این محدودیت در ریشهٔ هجای CVn در واج‌آرایی ساخت هجای $C_0VC_1C_2$ در ستاک گذشتهٔ فعل‌های زبان فارسی یک رابطهٔ همبستگی قوی میان هسته و همخوان‌های خوشهٔ پایانی را نشان می‌دهد؛ به‌طوری‌که اگر هستهٔ ستاک واکه افراشته باشد، خوشهٔ [nd] در همان هجا محدودیت تولید دارد؛ از این‌رو بخش اول فرضیهٔ بیان‌شده در مقدمه تأیید می‌شود. معیار پیش‌بینی‌پذیری نیز این نکته را تأیید می‌کند. وقتی در کلمات غیرفعل با واکهٔ افراشته در هسته، خوشهٔ [nd] در زبان فارسی وجود ندارد؛ پیش‌بینی می‌شود در صورت‌های ستاک گذشته نیز خوشهٔ مذکور با هستهٔ افراشته شکل نگرفته باشد.

خیشومی لثوی [n] به‌عنوان عضو اول خوشهٔ همخوانی هجای $C_0VC_1C_2$ ستاک گذشته محدودیت حضور ندارد، زمانی که هستهٔ هجا یکی از واکه‌های غیرافراشته باشد، در این حالت هستهٔ ریشه در هجای CVn یا یکی از واکه‌های افتادهٔ [d, a] است؛ مانند: «کند، پراکند، افکند، آکند، خواند، ماند، راند» یا یکی از واکه‌های میانی. درمورد واکه‌های میانی در هسته، قاعدهٔ مانع از تولید برون‌داد بهینه، به‌دلیل وجود ساخت‌های مشابه و هم‌آوای قبلی جلوگیری می‌کند. مانند: «کن» که به‌دلیل حضور واژهٔ «کند» مجدد تولید نمی‌شود و برون‌داد «کرد» به‌عنوان ستاک گذشته تولید می‌شود. از این رو، بخش دوم فرضیه درمورد واکه‌های غیرافراشته نیز تأیید می‌شود؛ اما قاعدهٔ مانع از تولید برون‌داد‌های مشابه جلوگیری می‌کند. در برون‌داد ستاک گذشتهٔ فعل، در مقایسه با واژه‌های غیرفعلی، محدودیت‌های شدیدتری بر

خوشه پایانه اعمال می‌شود؛ به عبارت دیگر، خوشه‌های موجود در ستاک گذشته فعل‌های فارسی، در مقایسه با واژه‌های غیرفعلی فارسی به مراتب محدودیت‌های بیشتری در برون‌داد دارند. با ساخت هجایی [...CVn#] ریشه‌ای یافت نشد که هسته یکی از واکه‌های [e, u] باشد. اصل سلسله‌مراتب رسایی در همه صورت‌های فعلی بررسی شده، در خوشه پایانه رعایت شده است.

۷. پی‌نوشت‌ها

1. morphophonemic
2. input
3. output
4. Alan Prince
5. Paul Smolensky
6. John J. McCarthy
7. generator
8. candidates
9. evaluator
10. constraints
11. markedness constraints
12. faithfulness constraints
13. Prince
14. Smolensky
15. SSP: sonority sequencing principle
16. Blocking
17. Roca
18. Laver
19. Hyman
20. sonority
21. Gouskova
22. natural class

۲۳. ریشه «ستان» پس از افزودن وند گذشته علاوه بر صورت «ستاند»، با دو تلفظ [setad] یا [setod] و صورت نوشتاری «ستد» نیز تولید شده است که بیشتر در متون نظم یا شعر به کار رفته است.

۲۴. بزرگ، عظیم؛ ۲. آهن چخماق را گویند؛ ۳. به عربی استخوان ساعد را گویند؛ ۴. پرکردن چیزی؛ ۵. نام کتابی که ابراهیم زردشت دعوی می‌کرد که از آسمان برای من نازل شده است؛ ۶. نام دهی در بخارا؛ ۷. نام دهی از دهستان گنجگاه که در بخش سنجد شهرستان هروآباد واقع است؛ ۸. نام پهلوانی

- تورانی که وزیر سهراب، پسر رستم، بود و به دست رستم دستان کشته شده است؛ ۹. نام طایفه‌ای از لرها که کریم‌خان و اخلاف وی از آن طایفه بودند و قبل از قاجار در ایران مدتی سلطنت کردند (دهخدا، ۱۳۷۳: ذیل «زند [zand]»).
۲۵. نام یکی از قبیله‌های ایرانی (دهخدا، ۱۳۷۳: ذیل «باشت»).
۲۶. حفرکردن زمین و مانند آن (دهخدا، ۱۳۷۳: ذیل «کندن»).

۸. منابع

- بی‌جن‌خان، محمود (۱۳۸۸). *واج‌شناسی: نظریه بهینگی*. چ دوم (با اصلاحات). تهران: سمت.
- دهخدا، علی‌اکبر (۱۳۷۳). *لغت‌نامه*. تهران: مؤسسه چاپ و انتشارات دهخدا.
- شقاقی، ویدا (۱۳۸۶). *مبانی صرف*. تهران: سمت.
- طباطبایی، علاءالدین (۱۳۷۶). *فعل بسیط فارسی و واژه‌سازی*. تهران: مرکز نشر دانشگاهی.
- کامبوزیا، عالیہ کرد زعفرانلو و هادیان، بهرام (۱۳۸۸). «طبقات طبیعی در واکه‌های زبان فارسی». *پژوهش زبان و ادبیات فارسی*. ش ۱۵. صص ۱۱۷-۱۴۴.
- ----- و همکاران (۱۳۹۴). «بررسی واژ - واجی ستاک گذشته در زبان فارسی». *جستارهای زبانی*. د ۶. ش ۴ (پیاپی ۲۵). صص ۲۵۴-۲۲۷.
- کرم‌پور، فاطمه و هم‌پژوهان (۱۳۹۰). «تجزیه و تحلیل واج‌شناختی افعال بی‌قاعده زبان فارسی معاصر: رویکرد بهینگی». *پژوهش‌های زبانی*. د ۲. ش ۱. صص ۸۲-۵۱.
- میرنژاد، پریساسادات (۱۳۹۴). «فرآیند یادگیری انواع واژه‌ها در کودکان فارسی‌زبان: صرف واژگانی». پایان‌نامه چاپ‌نشده کارشناسی ارشد. دانشگاه تربیت مدرس.
- هایمن، لاری ام (۱۳۶۸). *نظام آوایی زبان: نظریه و تحلیل*. ترجمه یدالله ثمره. تهران: فرهنگ معاصر.

References:

- Bijankhan, M. (2009). *Phonology: Optimality Theory*. 2nd Ed., Tehran: SAMT. [In Persian].
- Catford, J. (2004). *A Practical Introduction to Phonetics*. Oxford: Clarendon Press.
- Crystal, D. (2003). *A Dictionary of Linguistics and Phonetics*. 3rd ed. Oxford: Blackwell.
- Dekhkoda, A. (1993). *Persian Dictionary*. Dekhkoda Press Ins. [In Persian].
- Gouskova, M. (2004). "Relational Hietarchies in Optimality Theory: The Case of Syllable Contact". *Phonology*. 21(2). Pp. 201-250.
- Hyman, L. M. (1975). *Phonology: Theory and Analysis*. New York: Holt, Rinehart and Winston. [In Persian].
- Jensen, J. (2004). *Principle of Generative Phonology: An Introduction*. Amsterdam: John Benjamin's Publishing Co.
- Jensen, J. T. (1990). *Morphology: Word Structure in Generative Grammar*. Amsterdam: John Benjamins.
- Kambuziyya, A. K. Z. & M. Zolfaghari Serish (2006). Sonority hierarchy principle in cvcc syllable of Persian. *Humanities*. Vol. 13(1). Pp. 107-122.
- ----- & B. Hadian (2009). "Natural classes in Persian vowel". *Research in Persian Language & Literature*. No.15. P.227-254. [In Persian].
- ----- (2015), "Morpho-phonemic analysis of past stem in Persian". *Language Related Research*. IQBQ. 6 (4). Pp. 201-228. [In Persian].
- Karampour, F. et. al. (2011), "Phonological Analysis of Modern Persian Irregular Verbs: An Optimality Approach". *Journal of Language Researches*. Vol. 2. Issue 1. Pp. 51-82. [In Persian].
- Kenstowicz, M. (1994). *Phonology in Generative Grammar*. Cambridge:

DOI: 10.22091/ijl.2018.11.9.4.46

Blackwell Publisher, Ltd.

- Laver, J. (1994). *Principles of Phonetics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- McCarthy, J. (2002). *A Thematic Guide to Optimality Theory*. New York: Cambridge University Press.
- Mirnejad, P. S. (2016). *Learning Process of Different Types of Words in Persian Speaking Children: Lexical Morphology*. Unprinted M. A. Thesis. Tarbiat Modares University. [In Persian].
- Prince, A. & P. Smolensky (1993). *Optimality Theory: Constraint Interaction in Generative Grammar*. Cambridge: MIT Press.
- ----- (2004). *Optimality Theory: Constraint Interaction in Generative Grammar*. Blackwell Publishing Ltd. USA &UK.
- Roca, I. (1994). *Generative Phonology*. London & New York: Rutledge.
- Shaghaghi, V. (2007). *An Introduction to Morphology*. Tehran: SAMT. [In Persian].
- Tabatabai, A. (1997). *Persian Simple Verb and Word-Formation*. Tehran: University Press Center. [In Persian].
- Zolfaghari Serish, M. (2004). *Phonological Analysis of Consonant Clusters in Persian*. Unpublished M.A Thesis, Tarbiat Modares University.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
 پرتال جامع علوم انسانی